РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

22 октомври 2009 година *

По съединени дела C-261/08 и C-348/08

с предмет преюдициални запитвания, отправени на основание членове 68 ЕО и 234 ЕО от Tribunal Superior de Justicia de Murcia (Испания), с актове от 12 юни и 22 юли 2008 г., постъпили в Съда съответно на 19 юни и 30 юли 2008 г., в рамките на производства по дела

María Julia Zurita García (C-261/08),

Aurelio Choque Cabrera (C-348/08)

срещу

Delegado del Gobierno en la Región de Murcia,

* Език на производството: испански.

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-жа P. Lindh председател на шести състав, изпълняваща функциите на председател на трети състав, г-н A. Rosas, г-н U. Lõhmus (докладчик), г-н A. Ó Caoimh, и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-н R. Grass,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид искането на запитващата юрисдикция от 13 юни 2008 г., постъпило в Съда на 19 юни 2008 г., преюдициалното запитване по дело C-261/08 да бъде разгледано по реда на бързото производство съгласно член 104а от Процедурния правилник,

предвид решението на трети състав на Съда от 25 юни 2008 г. преюдициалното запитване да не се разглежда по реда на бързото производство,

като има предвид становищата, представени:

— за г-н Choque Cabrera, от г-жа E. Bermejo Garrés, procuradora, и от адв. A. Corbalan Maiquez, abogado,

— за испанското правителство, от г-жа N. Díaz Abad, в качеството на представител,

— за италианското правителство, от г-жа I. Bruni, в качеството на представител, подпомагана от г-н G. Fiengo и г-жа W. Ferrante, avvocati dello Stato,

— за австрийското правителство, от г-н E. Riedl, в качеството на представител,

— за Комисията на Европейските общности, от г-н M. Wilderspin и г-жа E. Adsera Ribera, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 19 май 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалните запитвания се отнасят до тълкуването на член 62, точка 1 и точка 2, буква а) ЕО, както и на членове 5, 11 и 13 от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) (ОВ L 105, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 8, стр. 5).

2 Запитванията са отправени в рамките на два спора между боливийски граждани, а именно г-жа Zurita García (дело C-261/08) и г-н Choque Cabrera (дело C-348/08), и Delegado del Gobierno en la Región de Murcia (представител на правителството в регион Мурсия, наричан по-нататък „Delegado del Gobierno“) по повод на приетите решения за тяхното експулсиране от испанска територия със забрана за влизане в шенгенското пространство за срок от пет години.

Правна уредба

Общностна правна уредба

Шенгенският протокол

3 Съгласно член 1 от Протокола относно включването на достиженията на правото от Шенген в рамките на Европейския съюз, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за създаване на Европейската общност с Договора от Амстердам (наричан по-нататък „Протоколът“), тринадесет държави — членки на Европейския съюз, имат право да установят помежду си засилено сътрудничество в областта, попадаща в приложното поле на достиженията на правото от Шенген, така както са определени в приложението към посочения протокол. Сътрудничеството се извършва в институционалната и правната рамка на Европейския съюз и при спазване на релевантните разпоредби на Договора за Европейския съюз и на Договора за създаване на Европейската общност.

4 По силата на член 2, параграф 1, първа алинея от Протокола, считано от датата на влизане в сила на Договора от Амстердам, т.е. 1 май 1999 г., достиженията на правото от Шенген се прилагат непосредствено спрямо тринадесетте държави членки, указани в член 1 от посочения протокол.

5 В посочените достижения на правото от Шенген се включват по-специално Споразумението между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници, подписано в Шенген на 14 юни 1985 година (ОВ L 239, 2000 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 177), както и Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген, подписана в Шенген на 19 юни 1990 г. (ОВ L 239, 2000 г., стр. 19; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 183), изменена с Регламент (ЕО) № 2133/2004 на Съвета от 13 декември 2004 година относно изискването компетентните органи на държавите членки да подпечатват систематично пътните документи на гражданите на трети страни, при преминаване на външните граници на държавите членки и за изменение на разпоредбите на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и Общия наръчник за тази цел (ОВ L 369, стр. 5, наричана по-нататък „КПСШ“).

6 В приложение на член 2, параграф 1, втора алинея, второ изречение от Протокола на 20 май 1999 г. Съветът на Европейския съюз приема Решение 1999/436/ЕО за установяване съгласно съответните разпоредби на Договора за създаване на Европейската общност и Договора за Европейския съюз на правното основание за всяка от разпоредбите или решенията, които съставляват достиженията на правото от Шенген (ОВ L 176, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 107). От член 2 от това решение, във връзка с приложение А към него, следва, че Съветът определя членове 62 ЕО и 63 ЕО, които са част от дял IV от Договора за ЕО, озаглавен „Визи, убежище, имиграция и други политики, свързани със свободното движение на хора“, като правни основания на член 23 от КПСШ.

КПСШ

7 Член 6б от КПСШ гласи:

„1. В случай че пътните документи на гражданин на трета страна не носят печат за влизане, компетентният национален орган може да предположи, че притежателят не отговаря или вече не отговаря на условията за продължителност на престоя, приложими в рамките на съответната държава членка.

2. Тази презумпция може да бъде оборена ако гражданинът на трета страна представи по всякакъв начин достоверни доказателства като билети за транспорт или доказателство за присъствието си извън територията на държавите членки, че е спазил условията, свързани с продължителността на краткосрочен престой.

[…]

3. В случай, че презумпцията, посочена в параграф 1, не може да бъде оборена, гражданинът на трета страна може да бъде експулсиран от компетентния орган от територията на съответната държава членка.“ [неофициален превод]

8 Съгласно член 23 от КПСШ:

„1. В случай че чуждият гражданин не отговаря или [вече] не отговаря на посочените условия за краткосрочен престой, които важат за територията на една от договарящите страни, обикновено той е длъжен незабавно да напусне територията на договарящата страна.

[…]

3. В случай че такъв чужд гражданин не напусне доброволно или се предполага, че няма да напусне доброволно, или незабавното му напускане се налага от съображения, които са свързани с националната сигурност или обществения ред, чужденецът трябва да бъде експулсиран от територията на договарящата страна, на чиято територия е бил задържан, при условията, предвидени в националното законодателство на тази договаряща страна. Ако прилагането на това законо-

дателство не позволява експулсиране, съответната договаряща страна може да разреши на [заинтересованото лице да пребивава на нейна] територия.

[…]

5. Разпоредбите на параграф 4 не са пречка за прилагане на националните разпоредби относно правото на убежище, нито са пречка за прилагане на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г., нито са пречка за прилагане на разпоредбите от параграф 2 от настоящия член и разпоредбите на член 33, параграф 1 от настоящата конвенция.“

Регламент № 562/2006

9 Регламент № 562/2006 кодифицира съществуващите текстове в областта на граничния контрол и има за цел да консолидира и да развие законодателната част от политиката на интегрирано управление на границите, като уточнява нормите относно преминаването на външните граници.

10 Съгласно член 5 от посочения регламент относно условията за влизане на граждани на трети страни:

„1. За престой, който не надвишава три месеца за период от шест месеца, условията за влизане на граждани на трети страни са следните:

а) да притежават валидни пътни документи или документи, които дават право за преминаване на границата;

б) да притежават валидна виза, ако такава се изисква съгласно Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. относно определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза при преминаване на външните граници на държави членки и тези, чиито граждани са освободени от това изискване [ОВ L 81, стр. 1, Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 97], с изключение на случаите, когато те притежават валидно разрешение за [пребиваване];

в) да обосноват целта и условията на планирания престой и това, че разполагат с достатъчно средства за издръжка, както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в страната на произход или за транзита към трета страна, в която е гарантирано тяхното приемане или че са в състояние законно да придобият тези средства;

г) да не са регистрирани в [Шенгенската информационна система] като лица, за които е подаден сигнал за отказ за влизане;

д) не се смятат за лица, които могат да бъдат заплаха за обществения ред, националната сигурност, здравеопазването или международните отношения на някоя от държавите членки, по-специално да не са регистрирани в националните бази данни на държавите членки като лица, на които не се разрешава влизане на същите основания.

[…]“

11 Текстът на член 11, параграфи 1 и 3 от Регламент № 562/2006 относно презумпцията за условията за продължителност на престоя възпроизвежда този на член 6б, параграфи 1 и 3 от КПСШ освен в редакцията на испански език, която предвижда в параграф 3 на посочения член 11:

„В случай че презумпцията, посочена в параграф 1, не може да бъде отхвърлена, гражданинът на трета страна ще бъде експулсиран от компетентния орган от територията на съответната държава членка.“

12 Съгласно член 13 от посочения регламент, който се отнася до отказа за влизане:

„1. На гражданин на трета страна, който не отговаря на [всички] условия за влизане, [предвидени] в член 5, параграф 1, и не принадлежи [към една от] категориите лица, посочени в член 5, параграф 4, се отказва влизане на териториите на държавите членки. Това не накърнява прилагането на специални разпоредби относно правото на убежище и международна закрила или [издаването на визи за дългосрочно пребиваване].

[…]“

13 По смисъла на член 39, параграф 1 от същия регламент членове 2—8 от КПСШ се отменят, считано от 13 октомври 2006 г.

14 По силата на член 40 от Регламент № 562/2006 той влиза в сила на 13 октомври 2006 г.

Национална правна уредба

15 Устройствен закон 4/2000 за правата и свободите на чужденците в Испания и за тяхната социална интеграция (Ley Orgánica sobre derechos y libertades de los extranjeros en España y su integración social) от 11 януари 2000 г. (BOE № 10 от 12 януари 2000 г., стр. 1139) е изменен с Устройствен закон 8/2000 от 22 декември 2000 г. (BOE № 307 от 23 декември 2000 г., стр. 45508), както и с Устройствен закон 14/2003 от 20 ноември 2003 г. (BOE № 279 от 21 ноември 2003 г., стр. 41193, наричан по-нататък „Законът за чужденците“).

16 Член 28, параграф 3 от Закона за чужденците, който урежда напускането на Испания от чуждите граждани, предвижда:

„Напускането [на испанска територия] е задължително в следните случаи:

[…]

в) в случай на отхвърляне по административен път на подадените от чужденеца молби за оставане на испанска територия или при липса на разрешение за пребиваване в Испания.“

17 По силата на член 51 от Закона за чужденците нарушенията на разпоредбите относно влизането в страната и пребиваването на чужденци са класирани в зависимост от тяхната тежест като „по-малко тежки“, „тежки“ и „много тежки“.

18 Член 53, буква а) от посочения закон определя като тежко нарушение:

„Незаконното пребиваване на испанска територия, поради това че продължаването на пребиваването или разрешението за пребиваване не са получени или са изтекли преди повече от три месеца, без заинтересованото лице да е поискало тяхното подновяване в предвидения от правната уредба срок.“

19 Съгласно член 55 от Закона за чужденците санкцията, която се налага в случай на тежко нарушение, е глоба в максимален размер от 6 000 EUR. При налагането на санкцията компетентният орган трябва да приложи критериите за пропорционалност, като отчете степента на вина, причинената вреда, произтичащия от нарушението риск и последиците от нарушението.

20 Свързаният с експулсирането от испанска територия член 57 от Закона за чужденците гласи:

„1. Когато извършителите на нарушението са чужденци и съответното поведение е квалифицирано от закона като тежко или много тежко по смисъла на член 53, букви а), b), c), d) и e) от настоящия устройствен закон, санкцията глоба може да бъде заменена с експулсиране от испанска територия след съответната административна процедура.

2. Друго основание за експулсиране, предхождано от съответната административна процедура, е налице, когато чужденецът е осъден, в Испания или извън нея, за умишлено поведение, представляващо в тази страна престъпление, за което се предвижда наказание лишаване от свобода за повече от една година, освен ако лицето не е реабилитирано.

3. Санкциите експулсиране и глоба в никакъв случай не могат да бъдат наложени едновременно.

[…]“

21 Член 158 от Кралски указ 2393/2004, с който се приема правилник за прилагане на Закона за чужденците (Reglamento de la Ley de Extranjería) от 30 декември 2004 г. (BOE № 6 от 7 януари 2005 г., стр. 485), гласи:

„1. При липса на разрешение за пребиваване в Испания, по-специално поради това че условията за влизане или пребиваване не са изпълнени или вече не са изпълнени, или в случай на отхвърляне по административен път на молбите за продължаване на пребиваването, на разрешенията за пребиваване или на който и да било друг документ, необходим за да може чужденецът да остане на испанска територия, […] заинтересованото лице трябва да бъде уведомено посредством административното решение за задължението си да напусне страната, без да се засяга възможността това предупреждение да бъде вписано и в паспорта или в аналогичен документ, дори в отделен документ, ако заинтересованото лице се намира в Испания с документ за самоличност, който не позволява да се направи отбелязване ad hoc.

[…]

2. Задължителното напускане трябва да се извърши в срока, предвиден в решението за отхвърляне на молбата, или евентуално в рамките на не повече от 15 дни от съобщаването на решението за отказ, освен при изключителни обстоятелства и ако заинтересованото лице може да докаже, че притежава достатъчно средства за издръжка, като в такъв случай срокът може да бъде удължен най-много с 90 дни. Ако срокът изтече, без напускането да е осъществено, следва да се приложат разпоредбите, предвидени в настоящия правилник за случаите, за които се отнася член 53, буква а) от Закона [за чужденците].

3. Ако чужденците, за които се отнася настоящия член, действително напуснат испанска територия в съответствие с разпоредбите на предходните параграфи, няма да им бъде налагана забрана за влизане в страната и ще могат да се върнат в Испания при спазване на нормите, уреждащи достъпа до испанска територия.

[…]“

22 От актовете за препращане следва, че Tribunal Supremo е тълкувал споменатите национални разпоредби в смисъл, че тъй като експулсирането представлява санкция, решението за неговото налагане трябва да бъде конкретно мотивирано, при спазване на принципа на пропорционалност.

23 От представените пред Съда преписки на практика следва, че когато гражданин на трета страна не притежава разрешително за влизане или за пребиваване в Испания и когато не са налице свързани с поведението му отегчаващи обстоятелства, наложената санкция трябва да бъде ограничена до глоба, ако няма допълнителен елемент, който би обосновал заменяне на глобата с експулсиране.

Споровете по главните производства и преюдициалният въпрос

24 По дело C-261/08 на 26 септември 2006 г. компетентните органи започват административна процедура за нарушение на член 53, буква а) от Закона за чужденците срещу г-жа Zurita García, боливийска гражданка, която пребивава незаконно в Испания, било поради това че не е получила продължаване на пребиваването или разрешение за пребиваване, било поради това че валидността на тези документи е изтекла преди повече от три месеца, без заинтересованото лице да е поискало тяхното подновяване.

25 Посочената процедура завършва с приемането на 15 ноември 2006 г. на решение от Delegado del Gobierno, с което се обявява експулсирането на заинтересованото лице от испанска територия. Тази санкция е съпроводена от забраната за влизане на територията на шенгенското пространство за срок от пет години.

26 Г-жа Zurita García оспорва посоченото решение пред Juzgado de lo Contencioso-Administrativo № 6 de Murcia, който отхвърля жалбата на първа инстанция. Пред апелативната инстанция заинтересованото лице изтъква, че същото това решение трябва да бъде отменено, тъй като администрацията не била приложила правилно принципа на пропорционалност при преценката на обстоятелствата в конкретния случай, които по никакъв начин не обосновавали замяната на глобата с експулсиране.

27 По дело C-348/08 Delegado del Gobierno разпорежда с Решение от 30 юли 2007 г. експулсирането от испанска територия на г-н Choque Cabrera, боливийски гражданин, който пребивава незаконно в Испания по смисъла на член 53, буква а) от Закона за чужденците, било поради това че не е получил продължаване на пребиваването или разрешение за пребиваване, било поради това че валидността на тези документи е изтекла преди повече от три месеца, без заинтересованото лице да е поискало тяхното подновяване. Тази санкция е съпроводена със забраната за влизане на територията на шенгенското пространство за срок от пет години.

28 Г-н Choque Cabrera оспорва посоченото решение пред Juzgado de lo Contencioso-Administrativo № 4 de Murcia, който отхвърля жалбата на първа инстанция. Пред апелативната инстанция заинтересованото лице изтъква, че същото това решение трябва да бъде отменено, тъй като властите не били приложили правилно принципа на пропорционалност при преценката на обстоятелствата в конкретния случай и не били мотивирали замяната на глобата с експулсиране.

29 При тези обстоятелства Tribunal Superior de Justicia de Murcia решава да спре производствата по двете дела, с които е сезиран, и да постави на Съда следния преюдициален въпрос, който е формулиран идентично по всяко от двете дела:

„Трябва ли разпоредбите на Договора [...], и по-специално член 62, точка 1 и точка 2, буква а) ЕО и разпоредбите на Регламент № 562/2006 [...], и по-специално членове 5, 11 и 13 от него, да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба като испанската и тълкуващата я съдебна практика, съгласно която експулсирането на гражданин на трета страна, който не притежава документ за влизане или за пребиваване на територията на Европейския съюз, може да бъде заменено с глоба?“

30 С Определение на председателя на трети състав от 27 март 2009 г. дела C-261/08 и C-348/08 са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

По преюдициалния въпрос

По допустимостта на въпроса, поставен по дело C-261/08

31 Испанското правителство изтъква недопустимостта на поставения по дело C-261/08 въпрос, поради това че бил чисто хипотетичен.

32 То поддържа, че принципът за липсата на обратно действие на наказателния закон не допускал прилагането ratione temporis на евентуално предвиденото в член 11, параграф 3 от Регламент № 562/2006 задължение за налагане на санкция експулсиране при фактическите обстоятелства по делото в главното производство, доколкото този регламент е влязъл в сила едва на 13 октомври 2006 г., докато за незаконното пребиваване на жалбоподателката по главното производство на испанска територия вече е било направено уведомление на 26 септември 2006 г.

33 Според испанското правителство тъй като делото в главното производство се отнася до административна преписка относно санкция, към която се прилагат същите принципи като установените в наказателно производство, по-специално принципът на законност и този на повдигане на обвинение, приложимата правна уредба трябвало да бъде тази, която е в действие към датата на посочените в уведомлението факти, а не приложимата към датата на приемане от националните органи на решението за експулсиране, а именно 15 ноември 2006 г., което разбиране изглежда било поддържано от запитващата юрисдикция.

34 В това отношение следва да се припомни, че в рамките на производство по член 234 ЕО, основано на ясно разделение на правомощията между националните юрисдикции и Съда, националният съд е компетентен да извърши всяка преценка на обстоятелствата по делото. По същия начин само националният съд, който е сезиран със спора и трябва да поеме отговорността за последващото му съдебно решаване, може да прецени — предвид особеностите на делото — както необходимостта от преюдициално заключение, за да може да постанови решението си, така и релевантността на въпросите, които поставя на Съда. Следователно тъй като поставените въпроси се отнасят до тълкуването на общностното право, Съдът по принцип е длъжен да се произнесе (вж. по-специално Решение от 25 февруари 2003 г. по дело IKA, C-326/00, Recueil, стр. I-1703, точка 27, Решение от 12 април 2005 г. по дело Keller, C-145/03, Recueil, стр. I-2529, точка 33, Решение от 22 юни 2006 г. по дело Conseil général de la Vienne, C-419/04, Recueil, стр. I-5645, точка 19 и Решение от 16 юли 2009 г. по дело Gómez-Limón, C-537/07, Сборник, стр. I-6525, точка 24).

35 Съдът може да не се произнесе по отправеното от национална юрисдикция запитване само ако е съвсем очевидно, че исканото тълкуване на общностното право няма никаква връзка с действителността или с предмета на спора по главното производство, когато проблемът е от хипотетично естество или ако Съдът не разполага с необходимите данни от фактическа и правна страна, за да бъде полезен с отговора на поставените му въпроси (вж. по-специално Решение от 13 март 2001 г. по дело PreussenElektra, C-379/98, Recueil, стр. I-2099, точка 39, Решение от 22 януари 2002 г. по дело Canal Satélite Digital, C-390/99, Recueil, стр. I-607, точка 19 и Решение по дело Gómez-Limón, посочено по-горе, точка 25).

36 При все това Съдът се е произнесъл и че при изключителни обстоятелства следва да разгледа условията, при които е сезиран от националния съд, за да провери собствената си компетентност (вж. в този смисъл Решение от 16 декември 1981 г. по дело Foglia, 244/80, Recueil, стр. 3045, точка 21). Всъщност духът на

сътрудничество, който трябва да ръководи развитието на производството по постановяване на преюдициално заключение, предполага, че от своя страна националният съд трябва да отчита възложените на Съда правомощия, които се състоят в подпомагане на правораздаването в държавите членки, а не във формулиране на консултативни становища по общи или хипотетични въпроси (Решение Foglia, посочено по-горе, точки 18 и 20, Решение от 3 февруари 1983 г. по дело Robards, 149/82, Recueil, стр. 171, точка 19 и Решение от 16 юли 1992 г. по дело Meilicke, C-83/91, Recueil, стр. I-4871, точка 25).

37 В конкретния случай следва да се констатира, че към датата, на която е направено уведомление за незаконното пребиваване на испанска територия на жалбоподателката по главното производство по дело C-261/08, а именно 26 септември 2006 г., Регламент № 562/2006 все още не е бил влязъл в сила, така че въпросът относно необходимостта от тълкуване на посочения регламент може да бъде поставен по отношение на фактите, довели до това дело.

38 Ако датата на настъпване на фактите е критерият, определящ приложимия закон ratione temporis, по дело C-261/08 би бил приложим член 6б от КПСШ, а не член 11, параграф 3 от Регламент № 562/2006. Всъщност член 6б от КПСШ фигурира сред разпоредбите, отменени по силата на член 39 от Регламент № 562/2006, считано от 13 октомври 2006 г.

39 При всички случаи обаче, както посочва генералният адвокат в точка 27 от заключението си, член 11, параграф 3 от Регламент № 562/2006 само възпроизвежда текста на член 6б, параграф 3 от КПСШ, който е бил в сила, когато е направено уведомлението за незаконното пребиваване на жалбоподателката по главното производство на испанска територия.

40 Освен това следва да се констатира, че запитващата юрисдикция е поставила на Съда преюдициален въпрос със същия текст в рамките на спора, довел до съединеното дело C-348/08, фактите по което са настъпили, след като посоченият регламент вече е бил в сила.

41 Ето защо поставеният по тези две съединени дела въпрос следва да се обяви за допустим.

По съществото на спора

42 В самото начало следва да се посочи, че искането за тълкуване се отнася до член 62, точка 1 и точка 2, буква а) ЕО, както и до членове 5, 11 и 13 от Регламент № 562/2006.

43 Най-напред обаче следва да се уточни, че член 62, точка 1 и точка 2, буква а) ЕО представлява правното основание за действията на Съвета, насочени към приемане на мерки, които да осигурят отсъствието на всякакъв контрол спрямо лицата, когато те преминават вътрешните граници, както и на мерки относно преминаването на външните граници на държавите членки, и като такъв няма за цел или за последица да предостави права на гражданите на трети страни, нито да наложи задължения на държавите членки.

44 По-нататък, член 5 от Регламент № 562/2006 установява условията за влизане на граждани на трети страни, когато те преминават външна граница, с цел престой, който не надвишава три месеца за период от шест месеца, докато член 13 от посочения регламент се отнася до отказа за влизане на територията на държавите членки на гражданите на трета страна, които не отговарят на всички посочени условия.

45 Следователно членове 5 и 13 от Регламент № 562/2006 не уреждат положението на граждани на трети страни като г-жа Zurita García и г-н Choque Cabrera, които вече са се намирали на испанска територия от неопределена дата, при постановяване на заповедта за тяхното експулсиране, поради незаконното им пребиваване.

46 На последно място, предвид обстоятелството, че не може да се изключи възможността членове 6б и 23 от КПСШ да намерят приложение ratione temporis по дело C-261/08 (вж. точки 37 и 38 от настоящото решение), в съответствие с предложението на австрийското правителство и на Комисията на Европейските общности, с цел да се даде полезен отговор на запитващата юрисдикция, при разглеждането на преюдициалния въпрос следва да се вземат предвид посочените членове от КПСШ (вж. по аналогия Решение от 29 януари 2008 г. по дело Promusicae, C-275/06, Сборник, стр. I-271, точка 46 и Решение от 3 април 2008 г. по дело Rüffert, C-346/06, Сборник, стр. I-1989, точка 18).

47 Всъщност както произтича от текста на член 23 от КПСШ, той се прилага спрямо всички лица, които поради това че не са граждани на държава членка, не отговарят или вече не отговарят на условията за краткосрочен престой, които важат за територията на една от договарящите страни, каквото изглежда е положението както на г-жа Zurita García, така и на г-н Choque Cabrera съгласно описанието на обстоятелствата, което се съдържа в актовете за препращане.

48 От това следва, че със своя въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали членове 6б и 23 от КПСШ, както и член 11 от Регламент № 562/2006 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато гражданин на трета страна пребивава незаконно на територията на държава членка, тъй като не отговаря или вече не отговаря на приложимите на тази територия условия относно продължителността на престоя, въпросната държава членка е длъжна да приеме решение за неговото експулсиране.

49 Както член 6б, параграф 1 от КПСШ, така и член 11, параграф 1 от Регламент № 562/2006 установяват оборима презумпция, според която в случай че пътните документи на гражданин на трета страна не носят печат за влизане, компетентният национален орган може да предположи, че притежателят не отговаря или вече не отговаря на условията за продължителност на престоя, приложими в рамките на съответната държава членка.

50 Член 6б, параграф 2 от КПСШ, също както и член 11, параграф 2 от Регламент № 562/2006, позволява тази презумпция да бъде оборена посредством представянето по всякакъв начин от страна на гражданина на трета страна на достоверни доказателства, като билети за транспорт или доказателство за

присъствието си извън територията на държавите членки, че е спазил условията, свързани с продължителността на краткосрочния престой.

51 По силата на член 6б, параграф 3 от КПСШ, както и на член 11, параграф 3 от Регламент № 562/2006 в случай че презумпцията, посочена в параграф 1 от всеки от тези два члена, не може да бъде оборена, гражданинът на трета страна може да бъде експулсиран от компетентния орган от територията на съответната държава членка.

52 Комисията правилно подчертава наличието на несъответствие между текста на член 11, параграф 3 от Регламент № 562/2006 на испански и на другите езици.

53 Всъщност според текста на испански език тази разпоредба налага задължение, доколкото предвижда, че ако презумпцията не бъде оборена, компетентните органи на съответната държава членка „ще експулсират“ от нейната територия гражданина на трета страна. За разлика от това, в текстовете на всички други езици експулсирането се явява като възможност за посочените органи.

54 В това отношение следва да се припомни, че според постоянната съдебна практика необходимостта от еднакво прилагане и следователно от еднакво тълкуване на общностен акт изключва възможността той да се разглежда отделно в текста на един от езиците, а напротив, изисква да се тълкува в зависимост както от действителната воля на неговия автор, така и в зависимост от преследваната от този автор цел, в светлината по-специално на текстовете на всички официални езици (вж. по-специално Решение от 12 ноември 1969 г. по дело Stauder, 29/69, Recueil, стр. 419, точка 3, Решение от 7 юли 1988 г. по дело Moksel Import und Export, 55/87, Recueil, стр. 3845, точка 15, Решение от 20 ноември 2001 г. по дело Jany и др., C-268/99, Recueil, стр. I-8615, точка 47 и Решение от 27 януари 2005 г. по дело Junk, C-188/03, Recueil, стр. I-885, точка 33).

55 Също така постоянна съдебна практика е, че формулировката, използвана в текста на един от езиците на дадена общностна разпоредба, не може да служи като единствена основа за тълкуването на разпоредбата или в това отношение да ѝ се отдава предимство пред другите езикови версии. Подобен подход всъщност би бил несъвместим с изискването за еднакво прилагане на общностното право (вж. Решение от 12 ноември 1998 г. по дело Institute of the Motor Industry, C-149/97, Recueil, стр. I-7053, точка 16, Решение от 3 април 2008 г. по дело Endendijk, C-187/07, Сборник, стр. I-2115, точка 23 и Решение от 9 октомври 2008 г. по дело Sabatauskas и др., C-239/07, Сборник, стр. I-7523, точка 38).

56 В конкретния случай, тъй като текстът на испански език на член 11, параграф 3 от Регламент № 562/2006 е единственият, който се отклонява от текста на останалите езици, следва да се направи извод, че действителната воля на законодателя е била не да наложи на съответните държави членки задължението да експулсират от своята територия гражданина на трета страна, когато не успее да обори посочената в параграф 1 от същия член презумпция, а да им предостави възможността да го направят.

57 Както посочва генералният адвокат в точка 43 от заключението си, това тълкуване се потвърждава от обстоятелството, че текстът на испански език на член 6б от КПСШ, който е възпроизведен в член 11 от Регламент № 562/2006, е съобразен с текстовете на останалите езици, що се отнася до факултативния характер за съответните държави членки на експулсирането на гражданина на трета страна, който не успее да обори посочената презумпция.

58 Остава да се разгледа дали, както поддържа австрийското правителство, от член 23 от КПСШ следва, че държавите членки трябва да експулсират от своята територия всеки гражданин на трета страна, който пребивава незаконно на тяхна територия, освен ако е налице основание за предоставяне на правото на убежище или на международна закрила. По този начин посочената разпоредба се противопоставяла на възможността държава членка да замени заповед за експулсиране с налагането на глоба.

59 Това тълкуване на член 23 от КПСШ не може да бъде прието.

60 В това отношение следва да се подчертае, че предвид съдържащите се в него изключения текстът на член 23 от КПСШ не предвижда строго задължение за експулсиране.

61 От една страна параграф 1 от посочения член 23, който е част от глава 4, посветена на условията за движение на чужденци, а тя от своя страна е част от дял II относно премахването на контрола по вътрешните граници и движението на хора, отдава предимство на доброволното напускане на гражданина на трета страна, който не отговаря или вече не отговаря условията за краткосрочен престой, приложими на територията на съответната държава членка.

62 Това следва и от параграф 2 от същия член 23, според който в случай че чуждият гражданин притежава валидно временно разрешение за пребиваване, издадено от друга договаряща страна, той е длъжен незабавно да отиде на територията на тази договаряща страна.

63 От друга страна, доколкото член 23, параграф 3 от КПСШ предвижда, че при определени обстоятелства гражданин на трета страна трябва да бъде екпулсиран от територията на държавата членка, на чиято територия е бил задържан, тази последица се подчинява на условията, предвидени от националното законодателство на съответната държава членка. Ако прилагането на това законодателство не позволява експулсиране, съответната държава членка може да разреши на заинтересованото лице да пребивава на нейна територия.

64 Така що се отнася по-специално до условията за извършване на експулсирането, в рамките на националното законодателство на всяка държава членка следва да се приемат условията за прилагане на основните правила, установени в член 23 от КПСШ, свързани с гражданите на трети страни, които не отговарят или вече не отговарят на условията за краткосрочен престой на нейната територия.

65 В делата по главните производства от предоставената на Съда информация в рамките на писмената фаза на производството следва, че по силата на националното право решението, с което се налага глобата, не е документ,

позволяващ на гражданин на трета страна, който пребивава незаконно, да остане легално на испанска територия, че независимо от обстоятелството дали тази глоба е платена или не, това решение се съобщава на заинтересованото лице с предупреждението да напусне територията на страната в срок от 15 дни и че при липса на изпълнение това лице може да бъде преследвано на основание член 53, буква а) от Закона за чужденците и рискува да бъде експулсирано незабавно.

66 Следователно на поставения въпрос трябва да се отговори, че членове 6б и 23 от КПСШ, както и член 11 от Регламент № 562/2006 трябва да се тълкуват в смисъл, че когато гражданин на трета страна пребивава незаконно на територията на държава членка, тъй като не отговаря или вече не отговаря на приложимите на тази територия условия относно продължителността на престоя, тази държава членка не е задължена да приеме решение за неговото експулсиране.

По съдебните разноски

67 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Членове 6б и 23 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници, подписана в Шенген на 19 юни 1990 г., изменена с Регламент (ЕО) № 2133/2004 на Съвета от 13 декември 2004 година относно изискването компетентните органи на държавите членки да подпечатват систематично пътните документи на

гражданите на трети страни при преминаване на външните граници на държавите членки и за изменение на разпоредбите на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и Общия наръчник за тази цел, както и член 11 от Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 година за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите (Кодекс на шенгенските граници) трябва да се тълкуват в смисъл, че когато гражданин на трета страна пребивава незаконно на територията на държава членка, тъй като не отговаря или вече не отговаря на приложимите на тази територия условия относно продължителността на престоя, тази държава членка не е задължена да приеме решение за неговото експулсиране.

Подписи